

nebo jen opožděně, nebo že postupovala nesprávným způsobem. Není proto opodstatněnou výtkou, že nárok ústavu na dlužné úrazové příspěvky zanikl tím, že nebyl uplatněn ústavem ve lhůtě stanovené v řízení likvidačním, poněvadž nárok ten vůči novému majiteli totožného podniku jako ručiteli zakládá se na zvláštním předpisu §u 21. citovaného ministerského nařízení a není nijak dotčen pasivním postupem ústavu.

Ze všech těchto úvah dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že výrok žalovaného úřadu není ani nezákonným ani vadným, protože byla stížnost zamítnuta jako bezdůvodná.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 20. listopadu 1928, č. 30.800.)

Nemocenské pojištění.

(Sděluje Dr. J. Lašková.)

K § 58 z á k. č l. XIX/1907. — Podle § 58 zák. čl. XIX z r. 1907 může okresní dělnická pojišťující pokladna místo podpor. stanovených v § 50, bod 1 až 5, poskytnouti svému členu léčeni v nemocnici a jest pak podle následujícího § 59 povinna nahraditi nemocnici léčebné v míře tam uvedené. Náhradní povinnost pokladny předpokládá tudíž nárok ošetřovaného na nemocenské podpory podle cit. § 50. Podle § 60, posledního odstavce, zaniká členství a s ním nárok na nemocenské podpory u členů povinně pojištěných dnem, kdy ze zaměstnání vystoupí, nejde-li ovšem o případ § 61, jenž jim zachovává nárok na tyto podpory i po vystoupení z pojištění ještě po dobu 3, resp. 6 neděl, byl-li bývalý člen během roku aspoň 6 měsíců, resp. během dvou roků aspoň 12 měsíců pojištěn. Žalovaný úřad skutkově zjistil, že A. C. byla v zaměstnání pojistně povinném do 30. května 1925 a dne 2. června 1925 vstoupila do nemocničního ošetřování. Z tohoto skutkového podkladu pak dovedl, že vystoupením dne 30. května 1925 ztratila sice členství pokladny, avšak neztratila vzhledem k předpisu § 13. odst. 2, bod 3. zákona č. 268 z r. 1919 nároku na nemocenské pojištění, ev. na ošetření v nemocnici, poněvadž byla v nemocnici ošetřována již od 2. června 1925. Stížnost vytýká tomuto výroku nezákonnost, namítajíc, že citovaný § 13 zákona č. 268/1919 nemá na území Slovenska a Podkarpatské Rusi právní účinnosti. Stížnosti jest přisvědčiti. V kritické době platil na území Slovenska a Podkarpatské Rusi shora citovaný § 60. a § 61. zák. čl. XIX. z r. 1907, nikoli však § 13. zákona ze dne 15. května 1919, č. 268 Sb. z. a n., jehož působnost nebyla na zmíněná území rozšířena vládním nařízením ze dne 23. září 1919, č. 516, resp. ze dne 21. ledna 1921, č. 26 Sb. z. a n., ani jinou platnou normou. Posoudil-li tedy žalovaný úřad sporný případ podle cit. § 13. nemajícího na Podkarpatské Rusi platnosti, místo aby přihlédl ke shora citovaným §§ 60 a 61 zák. čl. XIX/1907, jež tu mohly přijíti jedině v úvahu, porušil zákon a bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o správním soudě.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 31. října 1928, č. 28967/28.)

K § 171 z á k o n a č. 221/1924 S b. z. a n. — Okresní nemocenská pojišťovna v Š. předepsala A. R-ovi a A. L-ovi, hostinským v Š., podle §u 46 zák. čl. XIX z r. 1907, jakožto nástupcům podniku, k náhradě nedoplatky nemocenských pojistných příspěvků po R. L-ovi Kč 1109.62 a po A. K-m Kč 1175.26. Tento platební výměr byl doručen A. R-ovi a A. L-ovi dne 24. července 1926. Expositura okresního úřadu v Š. výměrem ze dne 25. ledna 1907, č. 498/1927, osvobodila firmu R. a L. od zaplacení předepsaných příspěvků. Župní úřad ve Zvolení naříkaným rozhodnutím potvrdil výměr úřadu I. stolice na základě důvodů v něm uvedených, dodav. že hostinská a výčepnická živnost je koncesovaná, již zciziti nemožno, ne-